

Kapitola 1

SANDY

HROM ZABURÁCEL tak silně, až to otřáslu stěnamu mého pokoje. Následoval blesk a místnost se zaplnila živými bílými záblesky, které na stěny vrhaly tajemné stíny.

Bouře byla tak divoká, až jsem se otřásla a ještě pevněji sevřela polštář. Povzdechla jsem si, ale to už se kolem mě ovinuly silné a teplé paže a byla jsem vtažena do láskyplného objetí svého manžela. Ve tmě jsem slyšela jeho tichý a uklidňující hlas.

„Je to dobrý, moje holčičko. Jsem u tebe.“

Té z drobnělině jsem se musela usmát. *Jeho holčičkou* jsem byla už ode dne, kdy jsme se setkali. Max byl rozvedený, uznávaný a zavedený lékař, o dvaadvacet let starší než já. Jeho syn Aaron byl jedním z mých nejlepších přátel. S Aaronem jsme si celkem rozuměli, ale po jednom rande jsme se shodli na tom, že to mezi námi nejiskří a že raději zůstaneme přáteli. S otcem si byli blízcí a často o něm mluvil.

Na jedné akci, kterou pořádala univerzita, jsem je zahlédla na druhé straně místnosti a šla jsem pozdravit Aarona a seznámit se s jeho otcem. Zajiskřilo to mezi námi v okamžiku, kdy se naše pohledy setkaly. Bylo

to, jako kdyby nás k sobě někdo táhl neviditelným lanem, jehož síle ani jeden z nás nemohl odolat.

Ten večer jsem se na kolej vůbec nevrátila, ani na chvíli jsme se od sebe s Maxem neodloučili. Po krátké době jsme se při malém a tichém obřadu vzali a spolu jsme čelili všem těm pohledům, pomluvám a urážkám, které nás kvůli věkovému rozdílu provázely. Nakonec je to ale přešlo a naše láska zůstala silná, čímž jsme jim vlastně dokázali, jak moc se mýlili. V lásce nezáleží na věku, ale na srdci, na lásce v něm a na tom, jak se jí necháte vést.

Uvolnila jsem se a přitulila se k Maxovi, aby mi jeho síla dodala klidu. „Nenávidím bouřky,“ zamumlala jsem.

S tichým uchechtnutím mě políbil na citlivé místečko za uchem. „Já vím. Proto jsem tady.“

„Ale tahle je zlá.“

„To je,“ souhlasil tišším hlasem, „ale tobě se nic nestane. Jsi silná a statečná žena, Sandy. To je jeden z důvodů, proč jsem tě tolik miloval. Byla jsi moje skála.“

Zamračila jsem se a náhle jsem v hrudi ucítila děsivé sevření. „Maxi, proč mluvíš tak divně? Proč mluvíš v minulém čase?“

„Vždyť víš proč. Je čas, moje holčičko. Je čas jít dál.“

Celá jsem se zachvěla. „Maxi, ne, prosím...“

Ucítila jsem na rameni lehký dotek jeho úst. „Jsi v pořádku, Sandy. Věděl jsem, že budeš. Oba jsme věděli, že budeš v pořádku. Jinak bysme spolu nebyli tak dlouho.“

Po tváři mi stékala slza. „Zůstaň, prosím!“

„Nemůžu, Sandy.“

„Proč?“ zafňukala jsem.

„Protože já tady ve skutečnosti nejsem. Musíš si své štěstí najít znovu.“ Jeho hlas se vzdaloval. „Potřebuješ